CARTE PENTRU SUFLETUL TĂU

ANNIE PAYSON CALL

CUM SĂ TRĂIEŞTI LINIŞTIT

Annie Payson Call

Cum să trăieşti liniştit

Editura ALDO
2011

Annie Payson CALL
CUM SĂ TRĂIEŞTI LINIŞTIT

Editor ALDO PRESS, Bucureşti
© by Aldo Press

Toate drepturile pentru această versiune aparţin Aldo Press
Informaţii, comenzi ramburs, comenzi
pentru editare şi tipărire de cărţi şi broşuri
OP 76, CP 161, Bucureşti, 062590
Tel./Fax 4341750;
Email *aldopress@rdsmail.ro*
www.aldopress.ro

ISBN ePub: 978-973-701-172-5
ISBN Print: 973-86618-1-1
ISBN PDF: 978-973-701-219-7

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

PREFAŢĂ

Este foarte răspândit obiceiul de a blama circumstanţele sau pe alţii, atunci când ne confruntăm cu problemele propriei noastre vieţi, deoarece am convingerea fermă că sursa tuturor necazurilor noastre se află numai în interiorul nostru şi aceasta va stârni resentimentul multora dintre cititorii noştri. Ne trebuie curaj să ne cercetăm în interior şi să descoperim durerile ce par a fi provocate de alţii şi, odată făcut acest lucru, trebuie să fim absolut puri în gând, cuvânt şi faptă; şi, astfel, ne eliberăm de dependenţă în mod miraculos.

Când spun „să ne cercetăm în interior”, nu înseamnă că trebuie să ne blamăm. Moştenim adeseori tendinţe pentru care noi trebuie să nu ne acuzăm, cel puţin până când nu le descoperim; şi, astfel, să ne eliberăm noi înşine din lanţul circumstanţelor sau de persoanele de care suntem legaţi şi abia apoi să ne învinovăţim, dacă nu acţionăm pentru a le învinge.

Pe măsură ce învăţăm treptat că numai atitudinea noastră faţă de viaţă ne face să suferim şi nu circumstanţele sau oamenii, ne apropiem din ce în ce mai mult de propria noastră eliberare. Nu-mi pot imagina pe cineva care poate atinge în această viaţă eliberarea totală, dar noi putem să ne angajăm pe drumul lung al acestui proces, să persistăm în a păstra continuu acest drum drept şi calea devine, astfel, din ce în ce mai interesantă, iar contrastul mare dintre legăturile obişnuite sau tradiţionale cu oamenii, circumstanţele sau tendinţele sănătoase de a ne elibera de toate acestea, ne vor da întotdeauna un sentiment înălţător de uşurare care e minunat.

Tendinţa este aceea ca, atunci când citim o carte care se ocupă mai mult sau mai puţin de adevărul practic, să spunem: „Ce bine ar fi, dacă ar fi aşa şi aşa”, dar această carte, dragă cititorule, sperând că o vei considera folositoare, este scrisă, în primul rând, numai şi numai pentru tine.

CAPITOLUL I

Pace, în general

„PACE! Pace! Totul pentru pace!” Cât de des auzim aceasta sau obişnuita exclamaţie: „Lăsaţi-ne în pace cu orice preţ, pace cu orice preţ!”.

Cât de puţin se pare că ştim că există doar un preţ care trebuie plătit pentru pace şi numai un anumit preţ prin care poate fi obţinută. Preţul este atât de evident, încât, dacă l-aş menţiona aici şi acum, acest lucru ar face doar o vagă impresie asupra unora dintre cititori; alţii ar putea spune: „Da, desigur, aşa este, dar cine e în stare să plătească acest preţ? Noi nu putem s-o facem. Oricât de mult ne-am dori pacea, nici nu se pune problema, în ceea ce ne priveşte, dacă acesta este preţul”.

Alţii, şi aceştia sunt cei dintre care optează pentru „totul pentru pace”, spun: „Da, desigur, poate fi aşa, dar eu pot obţine pacea mult mai uşor decât în felul acesta”.şi dacă i-aş întreba: „Cum?”, răspunsul ar veni prin numeroase mici subterfugii artificiale, pentru a nu trezi opoziţia celorlalţi oameni. şi urmează alte nenumărate forme de minciuni pioase, care pot conferi vieţii o înfăţişare blândă dintr-o perspectivă exterioară; alte minciuni sfruntate se spun în acelaşi scop; sau anumite forme linguşitoare pot servi pentru hrănirea complezenţei celor care pot fi cuprinşi de gelozie, într-o formă sau alta, şi care, în manifestarea lor, ar interveni în confortul celor implicaţi; alte forme de flatare, care i-ar încânta pe cei cărora le sunt adresate, ar atrage, în schimb, mai multe linguşeli şi mai multe favoruri. Astfel, fiecare s-ar simţi foarte confortabil, deoarece jumătate din dorinţele

egoiste ale omenirii n-ar fi susţinute, pentru că, în schimb, cealaltă jumătate ar fi exclusă de la hrană.

Astfel, spus în termeni duri, ar exista anumite reţete oferite de cei care sunt siguri că pacea poate fi atinsă „cu orice preţ”, şi nu numai pentru un preţ unic şi greu de apreciat, şi care, pentru aceşti oameni comozi, cred că e imposibil de plătit. Planul despre care vorbesc şi pe care îl numesc pace, poate fi dobândit la preţuri diferite, după cum le sunt recomandate.

Am văzut reţetele lor operând de sute de ori şi chiar mai mult; am văzut şi mulţi dintre cititorii mei, probabil - foarte probabil -, care au lucrat cu acele scheme ei înşişi şi lucrează încă şi acum, în fiecare zi, cu ideea promiţătoare a obţinerii succesului şi a unui stil confortabil de viaţă, în această lume netulburată.

Dar nici unul dintre aceşti oameni care cultivă pacea cu orice preţ nu ştie că aceasta e contrafăcută, e doar o pace lipsită de autenticitate. Imaginaţia voastră sapă cu toată puterea, zi de zi, după comori care se dovedesc a nu fi nicidecum valoroase; apoi, vă închipuiţi că orice metal care străluceşte e preţios, şi cei care sapă adânc după frumuseţea lui se cred fericiţi pentru că îl posedă, până într-o zi, când un om care ştie valoarea metalului se apropie şi îl testează, după care le spune minerilor că nu au nici o comoară, că metalul e otrăvit şi, cu cât e mai repede îndepărtat, cu atât e mai bine! Gândiţi-vă bine la toate acestea! Minerii nu-l vor crede pe specialistul în testarea metalului, deoarece ei au comercializat metalul otrăvit în dreapta şi stânga, între ei şi, astfel, ei cred încă în valoarea lui intrinsecă.

Probabil că unii vor râde şi vor spune: „Oh, desigur, noi am descoperit cu ceva timp în urmă că metalul era lipsit de valoare reală, dar noi, cei implicaţi, credeam că e preţios şi, atâta timp cât ne simţeam bine şi îl comercializam, ne gândeam că-i mai bine să nu tulburăm pe nimeni”. şi vor adăuga, din nou: „Vezi, nu numai că ne simţim bine, dar credinţa în metal îi face şi pe cei interesaţi de noi să se simtă confortabil”. Nu se va petrece, astfel, iluminarea lor.

Să mergem mai departe şi să ne imaginăm un grup de oameni, chiar un oraş întreg, care se ocupă de falsificarea banilor, a aurului şi argintului, falsificarea cecurilor; astfel, comerţul oraşului se desfăşoară, pentru un timp, fără probleme, desigur, cu bani falşi. Apoi, să presupunem că un om care vine dintr-o ţară cinstită le arată cetăţenilor diferenţa dintre inelul său de aur şi cele ale orăşenilor, diferenţa dintre inelul său de argint şi cele purtate de aceştia. Orăşenii vor protesta, chiar dacă contrastul dintre autentic şi fals le sună încă în urechi: „Ne simţim foarte bine cu aceşti bani, pe care tu îi consideri falşi, oraşului nostru i-a mers bine şi noi o ducem foarte bine. Nu are nici un sens să schimbăm ceva”. Omul cu banii adevăraţi ar putea adăuga: „Acum pare totul în regulă, dar veţi vedea că, atunci când veţi dori să intraţi în legătură cu alte regiuni din întreaga ţară, veţi constata că banii voştri nu sunt valabili şi nu veţi rămâne cu absolut nimic. Amintiţi-vă că v-am prevenit!”.

Există o pace falsă şi una adevărată. Cea falsă poate fi cumpărată cu un preţ oarecare. Pacea adevărată poate fi obţinută doar cu un singur preţ şi numai într-un singur fel. Pacea falsă este atât de bine contrafăcută în zilele noastre, încât e surprinzător, chiar şi pentru cunoscători, cât de reală pare ea. Nu există, desigur, o pace absolut contrafăcută, oricât de perfect ar fi acest fals, şi unele teste pot dezvălui că totul este absolut fals şi că se bazează pe o stare de nelinişte, teamă şi lăcomie. Dar pacea adevărată, pusă la încercare, devine din ce în ce mai puternică, mai profundă şi mai plină de vitalitate. Într-adevăr, toate încercările o călesc, o fac mai profundă şi mai viguroasă.

Falsa pace e câteodată mai slabă sau mai puternică. În perioadele de restrişte va fluctua imediat şi va arăta tot ce se opune păcii aparente. În alte ocazii, ipocrizia a mers atât de departe, încât falsa pace a fost subţire, atât de subţire ca un strat fin de zahăr care acoperă o pastilă foarte amară. Astfel, calitatea falsă a păcii nu se descoperă decât după multe teste, câteodată, chiar după foarte multe teste, şi doar atunci când acestea au reuşit, în sfârşit, să aducă la suprafaţă adevărul, această amăreală de sub

stratul învelitor e prea puternică şi urât mirositoare pentru ca stratul subţire, protector, să-l poată ascunde.

De un singur lucru putem fi siguri: pacea falsă e întotdeauna superficială. Nu are o bază solidă, aşa cum nici iadul nu are. Cu toate că e superficial, acest strat protector poate fi, uneori, mai gros. Am cunoscut o femeie care avea impresia că totul în jurul ei se desfăşura într-o atmosferă de pace şi al cărei zâmbet placid avea un calm aparent autentic, astfel încât mulţi dintre prietenii şi admiratorii ei erau copleşiţi de liniştea sa şi, atâta timp cât a funcţionat, chiar şi aceştia au dobândit acea senzaţie de calm pe care ea părea s-o transmită. Aceasta e falsa pace, al cărei nume e complezenţa. Uneori, cred că a fi astfel e ca şi cum te-ai conserva la frig. Odată adus un astfel de suflet în lumina soarelui şi a adevăratei vieţi, tendinţa spre decădere ar începe să se manifeste imediat.

şi aici avem un alt caz, în care cineva încearcă să impresioneze pe altcineva prin forţa calmului şi iubirii împărtăşite cu celălalt. Se poate observa că ea e mult mai deschisă decât pare. Oamenii o laudă, o linguşesc şi o aleg dintre alte semene mult mai sincere decât ea, ca fiind o piatră solidă, pe care se pot sprijini.

În acelaşi timp, exponentul falsei păci e plin de resentimente si contradicţii, toate bine ascunse în planul său şi nelăsate să transpară, până în momentul în care posesoarea este eliminată din rândul celor care se bucură de popularitate sau e surprinsă prin lipsa de autenticitate, printr-un test neaşteptat.

Cunosc un bărbat al cărui calm îi încânta,îi liniştea şi încuraja pe mulţi; şi, cu toate acestea, omul părea, uneori, să nu aibă nici o legătură cu vanitatea crudă a opiniilor sale pline de egoism sau cu preferinţele contradictorii, care păreau demne de respect.

Un alt bărbat la care mă gândesc şi a cărui natură calmă era mult mai puternică, în clipa în care a trecut prin testul suferinţei, s-a trezit că sub această pace se ascundea cea mai intensă durere. Câteodată, simplitatea directă a unui copilaş va dezvălui falsitatea totală a unui calm contrafăcut. O prietenă mi-a povestit cum încerca să-i predea unei fetiţe aritmetica şi, în

timp ce era nervoasă şi iritată în interior, în exterior era blândă şi, cu o voce aparent liniştită, continua să-i explice problema. Copilul s-a încurcat din ce în ce mai tare şi, în cele din urmă, a privit-o calm pe profesoară şi i-a spus: „Aş înţelege mult mai bine, domnişoară Smith, dacă nu aţi fi atât de indispusă”. Remarca ei a şocat-o pe domnişoara Smith foarte tare, pentru că ea era preocupată de învelişul de zahăr şi nu a mai acordat atenţie adevăratei urâciuni interioare pe care o ascundea.

Unele dintre aceste persoane despre care scriu (şi aş putea cita pe mai mulţi) cred că sunt autentici în dorinţa lor de bine, alţii sunt autentici în dorinţele lor, dar prin moştenirea genetică sau prin educaţia şi mediul în care au fost crescuţi, nu pot face vreo diferenţă între pacea falsă şi cea autentică. Sunt cu totul ignoranţi faţă de propria lor ipocrizie şi cu atât mai mult nu ştiu că pacea nu poate fi cumpărată oricum.

Există un singur preţ pentru adevărata pace şi acesta trebuie cunoscut şi câştigat, înainte de a putea fi plătit. Merită să munceşti pentru aceasta, merită de sute de mii de ori să munceşti, deoarece pacea adevărată se cuvine să fie dobândită cu orice preţ. Diferenţa dintre pacea adevărată şi cea falsă e tot atât de mare ca diferenţa dintre viaţă şi moarte; una e constructivă şi dătătoare de viaţă, iar cealaltă e distructivă şi ruinătoare.

Nu este prea greu să dobândim adevărata pace, aşa cum şi-ar putea imagina unii, dacă urmăm calea şi avem răbdare şi voinţă s-o cucerim pas cu pas. Ciudat, se pare că unii au o idee despre falsa pace, înainte de a porni sincer în câştigarea unei păci adevărate. Presupun că din cauza propriului nostru egoism este răspândită această tendinţă, de a fi răsplătiţi cu o falsă linişte. şi noi trebuie să începem prin a fi foarte lucizi, pentru a discerne între falsa şi adevărata pace. Ne putem trezi total pierduţi. Primul semn de hipersensibilitate ne pune, totuşi, în gardă şi un mentor subtil ne aduce din nou pe calea corectă.

În timp ce lucrăm ca să dobândim adevărata pace, hipersensibilitatea noastră creşte tot mai mult şi falsitatea apare în toată urâciunea sa şi ne minunăm cum de am putut fi păcăliţi. Există multe aspecte asemănătoare efectului alcoolului sau al drogurilor, fără să fi folosit nici unul dintre

acestea. şi, pe măsură ce ne simţim bine cu aceste droguri psihice, efectul e asemănător cu cel al drogurilor fizice, doar că e mai lent şi mai subtil.

Complezenţa faţă de pacea falsă e un drog periculos, iar obstinaţia şi slăbiciunile celor care o adoptă e similară cu efectul morfinei într-un sens mai grosier.

Adevărata pace aduce sănătate sufletului şi trupului şi, odsată instaurată, conferă un simţământ de vigoare, mai puternic decât aerul proaspăt de munte. Dar trebuie s-o cuceriţi. Este, de altfel, scopul şi speranţa mea, pe care le pun în această carte, şi atât cât mi-a stat în putere, drumul către adevărata pace l-am presărat cu marcaje, pe ici şi colo, cu „fals”, ca să existe o prevenire din timp, în faţa unei diversiuni neavenite. Nu pot pretinde că am găsit eu însămi adevărata pace eternă. Dacă aş crede că am dobândit-o, sunt sigură că nu aş mai avea ce să-i învăţ pe alţii. Cred că am găsit calea către ea şi-mi construiesc drumul spre Pacea eternă.

ştiu un singur lucru, găsirea ei şi privilegiul de a-i simţi puterea în propriul tău interes nu depind de alţii, nu depind nici de mediul ambiant, nici de circumstanţe, nici măcar de moştenirea strămoşească. Pentru a o găsi, trebuie să lucrăm ca şi cum am fi singuri în această lume, absolut singuri, atât cât poate o fiinţă să fie. şi, pe măsură ce o aflăm, nu mai există nimic, după câte ştiu eu, care să ne aducă mai aproape de semenii noştri într-o comunicare mai adevărată sau să ne permită să oferim mai mult ori să primim mai mult de la ei.

Preţul pe care trebuie să-l plătim, singurul preţ pe care îl putem plăti pentru pace, odată câştigat, îl explic în continuare.

Demo version limitation, this page not show up.

CAPITOLUL III

Pacea cu copiii

„Of, copilul acela mă termină, mă îmbolnăveşte şi ştiu că mă dărâmă cu totul!”

Astfel exclama o tânără mamă obosită, din fericire, tânără, deoarece ea şi-a învăţat lecţia la timp, pentru a fi în stare să aibă grijă şi de următorii copii, decât să nu-i mai fi adus pe lume. Această exclamaţie disperată ar fi chinuit-o de nenumărate ori, dacă nu ar fi auzit-o o prietenă care „ştia ea ce ştia”. Această prietenă, care era mamă, la rândul ei, de timp îndelungat, şi nu sunt sigură dacă acum, când scriu acestea, nu e deja bunică, a aşteptat să dispară cauza supărării şi i-a spus: „Te-ai gândit vreodată că suporţi copilul mai uşor, decât te poate suporta el pe tine?”

„Ce! a răspuns tânăra, eu îmi iubesc copilul! Dar priveşte cum se poartă el. Face mofturi de dimineaţa până seara, nu mă ascultă niciodată, până nu insist de nenumărate ori, şi reuşesc, până la urmă, să-l conving; dar niciodată nu e fericit mai mult de cinci minute.E ca şi cum ar trebui să-mi bat capul, de dimineaţa până seara, ca să-l îngrijesc. Desigur, e copilul meu şi îl iubesc cu adevărat, dar nu am nici un prilej de bucurie din partea lui”

Apoi, nefericita mamă s-a oprit, dorind probabil să-şi tragă sufletul, şi i-a permis, astfel, prietenei să-i răspundă: „Nu mi-ai povestit tu că, atunci când ai fost bolnavă şi a trebuit să angajezi o bonă pentru el, te-a surprins cât era de senin şi fericit?”

„Da, într-adevăr, aşa a fost. Nu numai că m-a surprins, dar am fost de-a dreptul indignată că pe mine, mama lui, care l-am adus pe lume şi care îl

iubesc atât de mult, mă face să sufăr atâta. şi pe această bonă pe care o plătesc ca să aibă grijă de el o îndrăgeşte şi se simte fericit alături de ea.”

„Te-ai gândit vreodată care e cauza?”

„Cauza? Ce cauză poate fi?”

„Draga mea, nu ştii nimic oare despre tărâmul cauzelor? Cum să nu te enervezi şi să nu-ţi macini nervii frecându-te mereu de lumea cauzelor?”

Aşa a fost să fie sau, după cum ar spune altul, aşa s-a nimerit, ca o astfel de veche prietenă să vorbească într-un asemenea moment psihologic. A simţit că tânăra mamă o ascultă şi a continuat astfel să-i arate prin exemple practice cum să se poarte cu copilaşul său. În primul rând, acesta avea o ereditate dificilă, el moştenea un temperament şi o imensă voinţă de a se impune. Lucrurile au continuat astfel, de la rău la foarte rău, între el şi mama sa şi, datorită percepţiei remarcabile pe care o au unii copii; el a învăţat ce o deranjează pe ea şi folosea orice prilej pentru a o sâcâi. Astfel, ea se enerva, se irita şi copilul şi se confruntau unul cu celălalt. Ea avea avantajul că era mai în vârstă, mai puternică şi era mama lui. Simţea că are dreptul să-şi impună propria voinţă şi el nu avea dreptul s-o înfrunte.

E uşor să constaţi cum psihicul unui copil poate fi rănit şi e uşor de sesizat cum acest frecuş al nervilor a devenit atât de monstruos încât a început să-l domine, să-i comande şi să-i zdruncine evoluţia mentală şi morală; e limpede că mama lui e cauza. Uşor pentru toţi, dar mai greu pentru mama însăşi. Era atât de implicată în a se văicări încât, nu i-a mai dat nici o atenţie copilului decât printr-un fals răsfăţ, dar acum prietena ei i-a atras atenţia; a făcut-o să tacă şi, printr-o serie de întrebări, a cercetat viaţa fiului său, din momentul naşterii, de când bebeluşul încăpăţânat plângea şi ţipa până la isterie, deoarece mama nu-l ridica imediat; şi, astfel, mama a obosit, s-a enervat, l-a giugiulit, doar, doar va tăcea, măcar pentru un timp.

Mama a văzut clar că niciodată nu a fost calmă, niciodată nu a fost răbdătoare şi nu şi-a înfrânt propria voinţă; a realizat că se aştepta ca băiatul să se supună doar pentru că ea zicea aşa şi că, în procesul educativ al fiului, îşi impunea propria ei vrere.

A constatat că nu numai copilul nu o putea suferi, dar ea însăşi nu se putea suporta, şi de aici atitudinea lui faţă de ea.

A fost un moment de trezire la realitate neobişnuit şi remarcabil şi procesul de „schimbare a direcţiei”, ca s-o spunem drept, a zdruncinat-o atât de tare, încât a trebuit să stea câteva zile în pat. Dar prietena ei cea bună ştia cauza bolii şi complexitatea ei, aşa că i-a îngrijit sufletul şi trupul, până când mama a fost în stare să o ia din nou de la capăt, înarmată cu un simţ sănătos al atenţiei pe care trebuie să şi-o acorde sieşi, pentru a fi suficient de receptivă în a simţi prima atingere a vechilor săi duşmani, să contracareze sugestiile lor prin multă curăţenie şi o atitudine pozitivă, aşa încât aceştia să nu mai pună stăpânire pe ea şi adevărata iubire şi înţelepciune de mamă să le ia locul.

Ceea ce am descris doar în câteva cuvinte a fost un proces îndelungat, deoarece această mamă tânără a avut, într-adevăr, răbdare şi a persistat în eforturile ei, putând, astfel, să fie ghidată de percepţiile sale lăuntrice.

A fost un caz remarcabil, atât prin greşelile, cât şi prin reformele lui, şi mi-a servit ca o mostră la microscop pentru mai multe cazuri similare.

Cu atât mai mult, după cum se constată, nu putem spune că întotdeauna copiii poartă răspunderea pentru părinţi. Putem însă afirma că, întotdeauna atunci când există dificultăţi în relaţiile dintre ei, părinţii poartă răspunderea pentru acestea. Copiii vin pe lume fără să cunoască diferitele forme de egoism care să-i atace pe dinăuntru. Când un bebeluş doreşte ceva, plânge pentru că nu poate obţine acel lucru, şi cum poate şti el că acel obiect e ceva rău? Binecuvântate să le fie inimile! Vin pe lume pentru a porni într-o călătorie cu totul nouă pentru ei, plină de stânci pe care să se caţere sau de prăpăstii în care să se rostogolească, într-o formă sau alta, călăuziţi de nimic altceva decât de propria dorinţă. Varietatea propriei dorinţe este nelimitată şi, dacă noi cunoaştem elementele acesteia şi suntem atenţi, ne putem simţi în siguranţă în faţa diversităţii lor.

Şi iată că un copil care îşi începe călătoria vieţii nu cunoaşte elementele, aşa cum şi era de aşteptat. Problema e că nici mama, nici tata, nici unul dintre ei nu s-a confruntat cu propria voinţă, aşa că e normal ca ei

să nu se priceapă să-l înveţe pe copil acest lucru. Cum poţi ghida sigur pe cineva de-a lungul unei călătorii lungi şi dificile, dacă tu însuţi nu ai parcurs acel drum şi nu-l cunoşti?

Copiii nu sunt ai noştri, ei sunt embrioni de bărbaţi şi femei şi pentru care ni se permite să-i ghidăm de la începuturile vieţilor lor, până când vor dobândi suficient ca să se descurce singuri. Dacă încă de la început ne dăm seama, îi putem ajuta să se supună aceloraşi legi cu care noi lucrăm în fiecare zi a vieţii noastre; şi aceşti copii sunt suficient de maturi să înţeleagă că le acordăm încrederea noastră şi că nu le cerem să ne asculte din motive personale, ci îi învăţăm să se supună şi îi ajutăm zi după zi, pentru a ne supune aceloraşi legi împreună; astfel, micile lor individualităţi se pot dezvolta normal fără nici un sentiment de opresiune din afară.

Cunosc o copilă care obişnuia să spună, destul de iritată, uneori: „De ce îmi spui să aleg eu însămi pentru mine? Ştii că va trebui să aleg drumul corect”. Îmi amintesc de aceasta fetiţă care, urcând scările, plângea încontinuu: „Mi s-a spus să aleg eu însămi, şi sigur că trebuie să fac ceea ce mi s-a cerut”.

Copila ştia perfect drumul drept şi s-a bucurat atunci când a reuşit.

Copiii au mult caracter, atunci când le dai suficientă toleranţă pe drumul lor drept.

Aceeaşi fetiţă a primit o dată o sarcină foarte, foarte grea pentru ea şi a început să ţipe şi să protesteze cât de tare putea, dar nu a refuzat şi nici nu a spus că nu poate s-o facă. S-a dus glonţ la munca pe care trebuia să o facă. Era o activitate pe care unii mai mari ca ea ar fi fost încântaţi s-o presteze, recunoscători pentru experienţa câştigată în acest proces.

Avem atâtea de învăţat de la copiii noştri, dar mai întâi trebuie să învăţăm necesitatea absolută de a ne învinge pe noi înşine, înainte de a fi apţi să-i ghidăm pe copii.

Un copil este extrem de sensibil faţă de starea de spirit a celor din jurul său. Chiar dacă nu aş rosti un cuvânt grosolan şi aş fi nervoasă, copilaşul ar observa imediat şi, dacă nu îmi ies din fire ca să-mi manifest agitaţia, fac alte lucruri răutăcioase pentru a-mi calma nervii, ceea ce agravează

lucrurile, pentru ca apoi să mă răzgândesc şi să mă plâng că sunt supărată. Copilul nu ştie ce face; el a folosit din partea rea a embrionului său moştenit, ca să mă provoace. Eu sunt singura răspunzătoare.

Noi trebuie, într-adevăr, să ne ocupăm de copii, nu numai să ne înfruntăm aparenţele greşite, dar trebuie să învingem răul din noi înşine.

Atât de mulţi copii învaţă să fie ipocriţi, fără să-si dea seama de acest lucru. Am o prietenă care e bolnavă şi mi-a spus că, atunci când era mică, cei mai în vârstă din casă îi cereau să le facă, uneori, comisioane şi era întotdeauna mulţumită să se pună în serviciul celor pe care îi iubea şi care o admirau; dar a început să urască acest lucru, pe măsură ce a crescut; sub masca bunăvoinţei, ea „fierbea de mânie”.

Când a crescut mai mare, nervii ei supraîncordaţi au obosit şi nu şi-a mai putut stăpâni acea mânie reprimată din copilărie şi care a ieşit la suprafaţă, astfel că ea şi alţii din familie au suferit din această cauză. Cunosc mai mulţi copii ca ea. E de dorit ca un prieten bun să vadă dincolo de mască şi să poată să-l ajute pe copil să vadă urâţenia unei astfel de ipocrizii. Nu-i de mirare că unii copii cad în această capcană. Ei fac tot felul de comisioane, de dragul unei faţade, pentru a fi îndrăgiţi şi apreciaţi. şi nu oare cea mai mare parte a adulţilor din această lume trăiesc doar de dragul acestei faţade, preocupaţi mai mult de faptul cum arată decât de cum sunt ei în realitate? Acesta e cel mai important lucru în întreaga viaţă, să căutăm în noi înşine greşelile, mai întâi de toate. Când începem cu noi înşine, putem să-i învăţăm pe copii aceasta; şi orice i-am învăţa din propria noastră convingere, e o convingere câştigată prin propria noastră supunere faţă de lege şi ei vor învăţa, cu siguranţă.

„Mamă! Mamă! plânge o fetiţă, Willie m-a jignit.” „Ei şi? răspunde Willie, morocănos. N-ar trebui să fii atât de sensibilă.” Şi mama ia fetiţa de-o parte şi îi explică, în limbajul de copil, cu deosebită convingere, ce greşeală mare e să fii sensibilă. În cealaltă cameră îl duce pe Willie şi îl învaţă bunele maniere şi spiritul de cavaler faţă de sora sa.

Lecţia trebuie predată iar şi iar, de mai multe ori; de fiecare dată, devine o părticică din copilul care si-a însuşit-o; în final, el va şti cel mai

bun mod de a căuta în el însuşi să afle dacă răul a devenit un obicei. Vedeţi, aceasta e calea. Mama era sensibilă şi tata, deseori, din neatenţie, o rănea. Mama a deschis ochii mari, într-o zi, asupra egoismului acelor sentimente rănite şi, astfel, când tata s-a enervat, jignirile nu au mai impresionat-o şi asta l-a înfuriat. Apoi, nervii tatei au reacţionat cu furie asupra lui însuşi iar el şi-a văzut propria hidoşenie. Şi obiceiurile proaste s-au schimbat, iar mama şi tata, efectuându-şi călătoria, erau gata să le arate acum drumul micuţilor.

Cât de des vor răspunde copiii, atunci când începem să le arătăm această adevărată ascultare? „Da, aşa şi aşa se face, asta s-a făcut”.Trebuie să le repetăm: „Dar tu nu ai nimic comun cu asta. Dacă faci asta şi aia, de de zeci de ori greşit, înseamnă nu ai nimic în comun cu acele lucruri, atâta timp cât te simţi la fel de iubitor şi de bun faţă de ele sau faţă de oricine care ţi-a făcut un bine”.

Un copil se va încăpăţâna să se plângă de asemenea nedreptăţi şi, astfel, poţi să-l aprobi din tot sufletul că „aşa şi aşa” a fost o greşeală, dar acel „aşa şi aşa” nu se poate plânge direct nimănui, atâta timp cât el nu-şi recunoaşte greşeala imediat. <<Acesta e, desigur, adevărul, dar nu asta e treaba ta acum. Treaba ta e să-ţi recunoşti propriile sentimente rele şi să refuzi să mai acţionezi sau să te mai gândeşti la ele. şi apoi vei mai vedea dacă „aşa şi aşa” mai apare.>>

Mulţi, foarte mulţi adulţi suferă şi se înfurie chinuiţi de nedreptăţi; şi, dacă ar putea învăţa să se desprindă total de originea furiei lor şi a sentimentelor rănite, astfel încât să fie capabili să lucreze cu deosebită atenţie pentru a se curăţa mai întâi pe ei înşişi, ce minuni ar putea face pentru copiii lor!

Creierul copiilor e bombardat încă din prima săptămână şi părinţii încep să se poarte cu aceştia într-un fel sau altul aproape de la început şi, astfel, procesul continuă şi copiii suferă dacă sunt bruscaţi. Dar ce putem face, dacă atât de puţini părinţi cred că problemele pornesc de la ei? Probabil că vor veni mai mulţi care vor crede acest lucru şi vor lucra pe

baza acestui adevăr odată cu trecerea timpului. Să sperăm şi să credem în asta!

Demo version limitation, this page not show up.

Demo version limitation, this page not show up.

CAPITOLUL VI

Pacea în munca noastră

Cunosc un bărbat care a fost directorul unei companii dezvoltate de bunuri de larg consum. Afacerile au sporit datorită dorinţei înnăscute a acestui om de a face bani din nimic, şi nu dintr-un proces ordonat de creştere pe care îl întâlnim adesea atunci când directorul unei firme în dezvoltare are putere executivă, în primul rând, şi apoi cea de a face bani, ca un derivat al funcţiei. Acest bărbat despre care vorbesc era doar un afacerist şi nu un conducător. Firma sa uriaşă, cu un mare număr de angajaţi, era într-o dezordine constantă şi, drept urmare, într-o stare de continuă nelinişte.

Omul s-a trezit, pe jumătate, preocupat de dezordinea şi zăpăceala existente. A angajat un expert, care să-i pună conturile în ordine, astfel încât a reuşit să aibă cel mai perfect sistem de înregistrare a fişelor bancare, până la cele mai mici detalii. Şi-a organizat în aşa fel sediul, încât fiecare activitate era monitorizată,ca şi fiecare om, fiecare loc şi aproape fiecare minut. El a auzit despre „biroul curat”, o metodă prin care aceia care făceau cele mai mari afaceri, în cel mai perfect mod, stăteau în timpul interviurilor la un birou absolut gol, atât cât se putea vedea. El şi-a făcut propriul lui „birou curat”.

Organizarea şi monitorizarea aproape că au condus la un dezastru şi spiritul în firmă era departe de a fi mai liniştit decât înainte. Orice om cu un spirit fin de observaţie care intra putea să vadă că o maşină uriaşă de făcut

bani producea, la intervale neregulate, grămezi de bani, dar şi un zgomot infernal.

O afacere mare, bine organizată, cu un sistem regulat de ore de lucru, ar putea fi calificată drept un lucru frumos; e atât de curată, un exemplu de normalitate, ordine şi flexibilitate. Dar nu era nimic frumos în activitatea omului, deoarece nu era nici un fel de ordine reală şi datorită faptului că nu se baza pe nimic care să-i dea linişte. Pentru ce ? Pentru că omul din fruntea afacerii a făcut tot ce i-a stat în putinţă, într-un mod ce ţine de aparenţe, în aşa fel, încât a reuşit să-i conducă pe toţi oamenii, să facă ordine şi disciplină, dar nu a făcut nimic pentru el. Ţipa la venire, ţipa tot timpul cât era la birou şi pleca tot ţipând. Uneori, era mai mult decât un zgomot, era un vacarm.

Nu numai că era imposibil ca firma să mai aibă demnitate şi calm, ceea ce e normal pentru oricare loc de muncă, dar influenţa zgomotoasă produsă de şeful firmei nu putea fi contracarată. Şi omul a continuat aşa, zi după zi, într-o ignoranţă crasă, nerealizând că, de fapt, îşi otrăvea propria firmă şi îşi ţinea angajaţii bolnavi, prin refuzul de a se vindeca pe sine însuşi.

Într-o zi de linişte reală în acel birou, care, dacă ar fi venit din spiritul sincer şi calm al minţii sale, ar fi făcut mai mult pentru calmarea şi ordonarea locului decât anii de organizare, monitorizare şi supervizare fără pic de linişte. Când un om de afaceri are o minte cu adevărat liniştită, ordinea din afacerile sale provine tocmai din acest calm. Este ca şi cum zgomotul ar înceta şi anumite sugestii de ascultare a legii şi ordinii pot fi auzite. E foarte adevărat şi de-a dreptul minunat cât de multe ne sunt sugerate, când avem o minte calmă, când într-o astfel de situaţie începem să ascultăm.

Acum, să presupunem că unul dintre angajaţii de la firmă era foarte afectat de zgomot şi a început să întrebe ce era de făcut, pentru ca lucrurile să se îndrepte. El nu avea nici un fel de autoritate, patronul său nu se preocupa de problema zgomotului şi s-ar fi simţit lipsit de loialitate, dacă ar fi vorbit despre acest lucru cu ceilalţi angajaţi, cu toate că auzise comentarii mai plăcute sau mai puţin plăcute despre el. Să presupunem că acelaşi

angajat nu s-ar fi preocupat de a se proteja de tensiunea dintr-o astfel de firmă, rămânând calm şi neopunându-se zgomotului, neluându-l în seamă. El ar fi observat că folosirea continuă a voinţei în fiecare moment al zilei îi poate obişnui creierul să dobândească o concentrare calmă, care nu numai că îl face să ignore zgomotul, dar să se şi concentreze asupra muncii, mai bine şi mai inteligent. Ce efect ar fi avut asta asupra restului firmei? Dacă unul dintre angajaţii zgomotoşi ar fi avut măcar o fărâmă de sensibilitate şi ar fi suferit din cauza zgomotului, ar fi fost la fel de sensibil la calmul bărbatului de lângă el şi, fără nici o remarcă, ar fi început să lucreze mult mai liniştit. Când atenţia cuiva este atrasă de vibraţiile liniştii, ele devin mai puternice în lupta cu discordanţa zgomotoasă. Dar când cineva e implicat în lupta cu discordanţa zgomotoasă şi e orbit de praful unui asemenea gălăgii, nu-i vine uşor să-şi acordeze mintea la vibraţiile calmului.

Oricum, prietenul nostru din firma zgomotoasă va face mai mult decât să se protejeze doar pe sine, cu toate că va fi singurul om mai calm de acolo. Va găsi probabil un coleg sau un funcţionar, mai devreme sau mai târziu, şi apoi un altul şi altul şi, astfel, calmul se va instala în firmă, numai prin efortul unui singur angajat obscur, dar va trece foarte, foarte mult timp pentru ca o astfel de influenţă să fie simţită şi de şeful firmei.

Dacă acesta e atât de cufundat în propriul său zgomot şi nu are intuiţia că ar putea începe cu el însuşi pentru a schimba ceva din dezordinea generală, el nu poate percepe hipersensibilitatea angajatului calm şi nici a celorlalţi, doi sau trei. Oricum, e meritoriu că un singur salariat găseşte o oază de linişte şi rămâne acolo şi, în acest fel, nu numai că îşi face munca mai bine, dar poate menţine în siguranţă calmul minţii, în ciuda zgomotului infernal, şi poate susţine această stare de spirit, fiind de folos şi celorlalţi, în cazul în care i se cere ajutorul.

Vedeţi, acesta e standardul lui şi părea a fi extrem de greu ca oamenii să înveţe să facă lucrurile aşa cum trebuie, pentru a schimba cu totul standardele lor şi să înceapă să lucreze cu ei înşişi în truda pentru atingerea unor nivele mai înalte. Mi se pare că nu există un alt exemplu mai grăitor pentru greşelile acestui patron care nu s-a străduit deloc să-şi reorganizeze

firma, pentru a dobândi calmul şi demnitatea unei stabiliment tradiţional şi n-a făcut nici cel mai mic efort să trăiască el însuşi conform celor mai înalte standarde. Exemplul e atât de radical, ar gândi unii, încât e aproape imposibil să fie real. Cu toate acestea, aşa ar trebui să procedeze cei care, în diferitele situaţii cotidiene, doresc să-şi refacă planurile vieţii, la locul de muncă sau de relaxare, acordând atenţie reformării tuturor oamenilor sau stării de fapt; dar nu cred că s-au gândit vreodată să înceapă lucrarea cu ei înşişi.

Cea mai răspândită văicăreală e: „Slujba mea ar fi mult mai uşoară şi mai plăcută, dacă nu ar trebui să fac asta şi aia sau aşa şi nu altfel”. Şi, câteodată, oamenii intuiesc puţin propria lor greşeală, care se aseamănă cu a celorlalţi şi care se ciocneşte de aceasta.

Pacea e posibilă pentru toată lumea. Într-adevăr, adevărata pace ne oferă un hotar. E un refugiu sau o cetate şi nimic discordant nu pătrunde aici. Dar pentru a reuşi, trebuie să muncim foarte mult şi această activitate este cu atât mai stimulativă pentru mental şi pentru valorile morale. Drept urmare, se îmbunătăţeşte şi bunăstarea trupului.

În orice ar face cineva, chiar dacă profesia lui e legată de comerţ, dacă are grijă de o casă sau face menaj, dacă priveşte dificultăţile ca pe nişte oportunităţi şi nu se împotriveşte nici unei situaţii sau persoane, înseamnă ca a început munca pentru eliminarea tuturor obstrucţiilor din calea păcii şi din serviciul lui.

Gândiţi-vă la „Fratele Laurence”, care spăla tigăi la bucătărie şi muncea printre butoaie de vin fără să se plângă, întotdeauna fericit, deoarece simţea că lucrează în linişte şi în prezenţa lui Dumnezeu. Dar „Fratele Laurence” nu s-ar fi aflat niciodată în prezenţa lui Dumnezeu, dacă nu ar fi înlăturat toate obstacolele din calea prezenţei divine care, cu siguranţă, i-a ridicat nivelul conştiinţei. Sigur că „Fratele Laurence” a fost deseori tentat să se lepede de mizeria muncii sale. Şi-ar fi dorit un mediu ambiant cu oameni mai cu frica lui Dumnezu, putea fi ispitit să se înfurie din cauza bădărăniei muşteriilor sau să aibă porniri egoiste, dar odată

conştientizată prezenţa lui Dumnezeu, trebuie să se fi sensibilizat la obstacolele care se ridicau în calea stării de pace.

„Fratele Laurence” nu s-ar fi mulţumit niciodată cu acea pace falsă ori nu ar fi confundat-o cu cea adevărată, acesta fiind cazul celor care au găsit adevărul doar prin eliminarea obstrucţiilor comise de ei înşişi.

Şi oricum i-am spune, Pacea lui Dumnezeu sau Pacea Legii şi Ordinii, este acelaşi lucru.

Nu există decât pacea dată de Atotputernicul Dumnezeu, Făcătorul Cerului şi al Pământului.

„Dar, ar putea spune cineva, e, desigur, un lucru bun să câştigăm pacea, dar în timp ce ţintim la ea, nu s-ar putea să eşuăm şi randamentul afacerilor noastre să scadă? Unii trebuie să se întreţină pe ei înşişi şi pe familiile lor. Alţii trebuie să-şi câştige pâinea zilnică.”

Nu-mi pot permite să teoretizez sau să devin sentimentală. Sfaturile mele nu conţin nimic sentimental sau moralizator în această direcţie; sunt fapte simple şi directe, fapte de fiecare zi. Făcând abstracţie că standardele noastre obişnuite sunt atât de joase, noi, ca popor, dacă am înţelege aceste lucruri, dacă ne-am obişnui cu ele, am fi gata să ţintim la nivele mai înalte, la care nici nu visăm acum. Aşa după cum ştim, trebuie să avem răbdare, pentru că nu suntem încă apoi să menţinem sau să folosim avantajul acestei puteri minunate.

În ceea ce priveşte necesitatea de a fi calmi, gândiţi-vă la momentul în care tragem la ţintă. Ar crede cineva cu oarece bun-simţ că ar nimeri la întâmplare ţinta, din prima lovitură, doar dintr-o întâmplare? Nu e oare o condiţie ca cel care ţine arma să ţintească foarte atent panoul? Fără îndoială că e aşa. Acum există sute de locuri şi alte sute de mii în decursul vieţii, unde e nevoie de o mână sigură şi de o ţintă corectă, mai mult decât în cazul tragerii cu puşca la bâlci. şi nu acestea sunt locurile în care omul trebuie să gândească ţinta, înainte de a se apuca de perfecţionarea sa.

Acela care lucrează cu adevărată înţelepciune va ţine ferm mâna ridicată, ca să fie sigur că ţinta e acolo, în fiecare dimineaţă, înainte de a

porni la lucru. O femeie ar face acelaşi lucru, indiferent dacă munca sa ar fi în afara sau în interiorul casei, cu soţul sau cu copiii săi.

Dar cum putem noi să stăm ferm aţintiţi asupra unei ţinte directe, dacă ochii noştri sunt acoperiţi de grosolăniile şi obiceiurile proaste ale celor din jur? Suntem legaţi de fiecare bărbat, femeie sau copil care provoacă antagonisme în noi. Trebuie să scăpăm de legăturile relaţionale, dacă dorim să ne facem lucrarea calmi.

Şi toată munca trebuie făcută în linişte, pentru a fi bine realizată. Pentru ca rezultatul final să fie de cea mai bună calitate, e posibil ca uneori să depind de altul care are un altfel de rol, în acelaşi demers. Dar de dragul calităţii muncii mele imediate şi, mai mult decât atât, pentru o atitudine sănătoasă a minţii mele faţă de această lucrare, ar trebui să nu depind absolut de nimeni sau doar de un anumit număr de împrejurări. Sunt liberă şi independentă şi, dacă m-aş opri pentru o clipă să acuz pe cineva de propriile mele greşeli sau pentru starea mea proastă de spirit faţă de muncă, nu aş face decât să mă înşel şi să intervin foarte serios în calea descoperirii propriilor mele puteri şi a folosirii lor pentru binele meu.

Această putere autentică a libertăţii umane e un mare adevăr, dar şi un secret care se dezvăluie; pare a fi o taină, deoarece puţini sunt cei care o ştiu, dar şi mai puţini cei care o înţeleg. Problema e că oamenii care trăiesc în această falsă dependenţă unul faţă de celălalt nu pot înţelege acest fals. Pentru cei mai mulţi, acesta pare un stil normal de viaţă sau anormal, ceea ce ar fi firesc. Privilegiul de a recunoaşte această anormalitate în toată falsitatea ei şi de a lucra pentru reala şi fireasca independenţă, e una dintre valorile pe care le-am resimţi profund, dacă am acţiona mai mult timp pentru a le recunoaşte; nu există nicăieri acest privilegiu, care poate fi dobândit de individ şi, astfel, de întreaga lume, doar în viaţa de fiecare zi, orice muncă am desfăşura.

Demo version limitation, this page not show up.

CAPITOLUL VIII

Pacea interioară

Pacea interioară bine fundamentată, care creează un mediu puternic, pe care îl găseşti întotdeauna la locul lui, calm şi constant, în ciuda tulburărilor de la suprafaţă, e cel mai greu de atins. De câte ori nu vedem bărbaţi sau femei suferind cumplit, care ar dori să se facă bine şi care rămân într-o continuă durere, din cauza unei anumite forme de dezamăgire egoistă de care ei nu sunt conştienţi. Şi dacă ar trebui să facă un efort să recunoască adevărata cauză a suferinţei lor, ar prefera să sufere, în continuare, decât să accepte aşa ceva.

Am văzut o femeie sfâşiată de gelozie, care aducea diverse acuze, dar mai puţin pe cea adevărată. În primul rând, s-a arătat indignată că prietenul ei se deranja pentru alţi oameni, când ea avea nevoie de linişte, ca să lucreze. În al doilea rând, era îndurerată că prietenul ei refuza să recunoască faptul că acei oameni erau atât de egoişti, ceea ce ei i se părea oribil. Şi uite aşa, a tot continuat, de la un motiv la altul, fiecare fiind altceva decât cel real. Într-o zi, prietenul ei i-a sugerat timid că e geloasă şi a urmat un şuvoi de cuvinte indignate şi nerecunoaşterea adevărului, prea greu de suportat.

Uneori, oamenii se încăpăţânează în convingerile lor, care sunt mult mai dăunătoare decât pietrele dure ale cuvintelor egoiste sau decât pietrele fizice luate de pe jos şi aruncate în ei. E, de asemenea, surprinzător să vezi tăria fără de frică a aşa-zisei iubiri, atunci când nu este împărtăşită.

Poţi distinge pacea falsă de cea reală din interiorul tău, numai după o încercare. Să presupunem că eşti fericit şi liniştit, dar ceva neprevăzut apare

în calea unei dorinţe voioase; studiază-te; dacă dispoziţia ta se schimbă radical şi nu te mai poţi întoarce la starea de bine, poţi eticheta pacea ta ca fiind falsă şi bucură-te că ai scăpat de ea. Dacă eşti tulburat şi cauţi cauza, doreşti să insişti asupra ei sau a alteia şi dacă nici una nu-ţi aduce vreo uşurare, chiar dacă ai recunoscut-o, desigur că acel motiv nu este cel real.

Să vă spun care este adevărul. Ştiu că am dreptate, deoarece s-a dovedit de multe ori că-i aşa. Dacă suntem neliniştiţi şi nefericiţi şi găsim adevărata cauză în noi înşine, dar refuzăm cu încăpăţânare să acţionam, să vorbim sau să ne mai gândim la ea, pacea va coborî asupra noastră.

Să luăm cazul femeii geloase. Dacă şi-ar fi schimbat atitudinea, ar fi înfruntat gelozia drept în faţă şi i-ar fi văzut toată hidoşenia, ar fi refuzat să mai vorbească, să acţioneze sau să se mai gândească la ea.Femeia ar fi devenit calmă, fericită, în loc să-şi bombardeze creierul cu o agitaţie continuă. Eu nu spun că munca de a extermina gelozia e uşoară, dar până nu o va face, situaţia nu se va limpezi. Ea ar putea să facă eforturi în a fi amabilă, pentru a servi pe unul sau pe altul. Ea ar putea munci bolnavă, pentru a salva pe cineva care e foarte slăbit. Ea se poate gândi la o mie şi unu de lucruri bune, pe care să le facă. Dar nu-şi găsi pacea eternă, atâta timp cât nu va înfrunta gelozia şi nu se va mai lăsa dominată de ea.

Uneori, cred că păcatele noastre cele mai grele au propria lor conştiinţă, suficientă pentru a se ascunde în spatele unui ecran şi greu de văzut pentru a nu fi recunoscute, deoarece ele ştiu că, odată recunoscute de suflet, se vor îmbolnăvi şi vor dispărea. Şi vor deveni obraznice, deoarece ştiu că victima lor nu va îndrăzni niciodată să le înfrunte, astfel că se pot folosi de persoană în toate felurile posibile, ca s-o facă nefericită şi veşnic neliniştită, să întoarcă spatele pentru totdeauna adevăratei cauze, care nu este alta decât propriul ei egoism.

Am văzut oameni agitaţi şi chinuiţi de indignare, pentru că alta e cauza şi nu propria lor mândrie. Dacă cineva i-ar lua de umeri cu dragoste şi preocupat de a-i ajuta să se elibereze de această mândrie şi s-o recunoască, ar scăpa de suferinţa lor imediat şi adevărata pace i-ar învălui.

Mândria, gelozia, hipersensibilitatea, dispreţul sunt doar câţiva dintre inamicii noştri, care ne torturează continuu. Cât de curios mi se pare să văd pe cineva care vorbeşte aproape din obişnuinţă cu dispreţ, dar indignat şi furios din cauza dispreţului manifestat de alţii. De câte ori nu-i vedem pe oameni indignaţi de păcatele pe care le au şi ei, la rândul lor; şi sunt foarte sinceri, cu siguranţă.

Dacă le-ai putea arăta cândva că aceste forme de egoism, de care se plâng foarte tare, sunt mult mai exagerate în cazul lor, ar fi extrem de miraţi, uneori, foarte ruşinaţi.

Sunt greşelile pe care nici nu le înfruntăm, nici nu le alungăm şi care ne ţin departe de starea de pace.

O femeie i-a sugerat unei prietene care locuia cu ea că i-ar fi de mare ajutor pentru pacea familiei, dacă n-ar mai întârzia la masă.

„De ce? Eu rareori vin târziu, încă de copil eram foarte promptă.”

Când i s-a spus că ea era mai puţin promptă decât oricare din casă, femeia a negat; şi când i s-a spus că ar face mai bine să recunoască adevărul, ea a continuat să se ţină pe poziţie.

„Ce mi-ai face, dacă aş mai întârzia o dată sau de două ori, m-ai condamna?” Şi a adăugat, chiar dacă era evident că forţa nota: „Dar dacă aş întârzia de şapte sau opt ori, m-ai condamna?”

Răspunsul a venit cam aşa: „Nu, nu te-aş condamna deloc,aş condamna numai greşeala că te complaci în asta”.

Aducem pacea numai atunci când înfruntăm egoismul din noi în forma cea mai adevărată; îl recunoaştem, ne căim şi refuzăm să mai acţionăm, să vorbim sau să ne mai gândim la el. Spun „în forma adevărată”, deoarece atât de puţin le place oamenilor să se cunoască pe ei înşişi, încât,deşi recunosc răul, în mod constant îl numesc altfel, mai degrabă decât să-l înfrunte pentru ceea ce reprezintă.

Ei vor spune: „Am greşit aici sau acolo”, legat de cazuri mărunte,fără să recunoască marele lor păcat.

Dacă am putea să ne bucurăm de boarea de aer proaspăt care vine atunci când recunoaştem şi ne căim, nu numai că am înfrunta tentaţia de a fi

egoişti şi i-am spune fiecărui păcat pe numele adevărat, dar ne-am preocupa să le pronunţăm cele mai urâte nume, cu scopul de a scăpa de ele cu totul şi nici o pată să nu ne mai întineze sângele.

Femeia despre care am scris mai sus e nefericită, ursuză şi agitată. Ea a moştenit o imensă aroganţă şi o atitudine egoistă. Întotdeauna atribuia motive false nefericirii sale şi când, de dragul de a o ajuta, cineva i-a sugerat că, dacă ar căuta cauzele adevărate ale necazurilor ei şi le-ar înfrunta, ea ar începe să fie fericită, a exclamat: „Să recunosc? Ce să recunosc? Nu te înţeleg. Nu văd nimic ce aş putea să recunosc”. Şi a continuat să fiarbă, să scoată fum pe nări şi să se simtă nenorocită.

Exemplul ei este unul grav, recunosc, dar nu neobişnuit; într-adevăr, dacă am analiza mai mult, ne-am da seama că e destul de obişnuit. M-am surprins în aceeaşi situaţie de multe ori şi nu mi-a venit să cred.

Un bărbat care trăia în casă cu o persoană foarte dezagreabilă şi dificilă obişnuia să tremure, când se întâlnea cu aceasta în hol şi, când era plecată, omul suferea de spaimă, la gândul că se va întoarce; până într-o zi, când şi-a dat seama că nu de acea persoană se temea, ci de el însuşi. Era atitudinea care-l făcea să sufere şi nicidecum celălalt. S-a liniştit imediat, deoarece şi-a schimbat propria atitudine, propriul mod de gândire.

Ştiu cât e de greu le vine multora să creadă toate astea. „Ce! veţi spune, să mă acuz eu singur pentru că acela e meschin, rău, grosolan şi ne chinuieşte întotdeauna şi pe mine, şi pe alţii ?” Atâta timp cât suferi de resentimente egoiste, încăpăţânare sau împotrivire, trebuie, cu siguranţă, să te blamezi. Desigur că apare mâhnirea pentru cei care sunt plini de o reală afecţiune, însă nu e greşeala lor. Dar, de cele mai multe ori, ne gândim că suferinţa nu e din cauza egoismului nostru. După un timp, devenim din ce în ce mai sensibili în faţa sentimentelor rănite care provin din împotrivirea egoistă produsă de altul; şi, astfel, suferinţa egoistă e recunoscută, în cele din urmă.

Cunosc o femeie care a fost tratată nedrept de o prietenă. Ea era o femeie bună sau, cel puţin, dorea să fie. A refuzat să fie influenţată de resentimente. A făcut tot felul de lucruri drăguţe pentru prietena ei şi se

întreba de ce oare nu se simţea mai uşurată, când a înfruntat tot ce putea vedea în ea că se opune sau că se căieşte. A vorbit cu o altă prietenă care i-a răspuns, din întâmplare: „Nu doreşti să primeşti lecţii de la ea?”. Cât ai clipi, furia femeii a izbucnit şi, pentru câteva momente, a devenit ca un tigru. „Să primesc lecţii de la ea? O femeie care a spus minciuni despre mine şi a făcut totul ca să mă defăimeze în ochii altor oameni, să iau lecţii de la ea, desigur!”

Nimeni nu ar fi surprins de furia şi supărarea acestei femei. Atunci când răul s-a substituit suficient ca să poate gândi, a văzut adevărul. Ea se simţise bine şi superioară, fiindcă ceea ce presupusese că ar fi iertat-o, într-adevăr, pe prietena ei, se baza pe o structură falsă şi pe o fundaţie falsă, construită pe sentimentul superiorităţii, care era o otravă şi nimic mai mult. Nu exista nici un fel de smerenie acolo, nici o virtute şi, oricât de frumos ar părea, nu va exista nimic, atâta timp cât smerenia nu se află la locul ei.

Putem oare să ne facem propriii ochi? Propriile urechi? Putem să ne digerăm propria noastră hrană? Nu, nu, nu. Putem doar creea condiţiile ca ochii noştri să vadă, urechile noastre să audă şi mâncarea să fie digerată. Dacă e aşa, suntem foarte neajutoraţi şi în ceea ce priveşte propria noastră inteligenţă. Dacă putem doar să îndeplinim condiţiile şi să lucrăm îndeajuns, nu putem conta pe noi pentru lumina care ni se dă, deoarece noi trebuie să îndeplinim condiţiile; nici nu ne putem baza pe noi, pe puterea de a acţiona conform luminii.

Smerenia vine cu puterea ei mare doar atunci când ajungem la propria noastră lumină. Şi putem ieşi în lumina noastră, dacă înfruntăm toate formele de egoism care sunt în sistemul nostru şi refuzăm constant să acţionăm, să vorbim sau să ne gândim la ele. Apoi, vine smerenia şi, după ea, pacea.

Când Domnul nostru a spus: „Pace vă dau; pacea mea v-o dau vouă. Nu pacea pe care v-o dă lumea… Să nu se tulbure inimile voastre, nici să nu vă fie frică”. El a ştiut ce a spus. E un adevăr recunoscut şi adevărul ne va elibera.

Un medic german a devenit renumit pentru o metodă cu ajutorul căreia sonda conştientul şi subconştientul pacienţilor săi, aducând la suprafaţă otrava, făcându-i să recunoască că aceasta există acolo şi, în acest fel, îi forţa să-şi liniştească nervii. Se pare că e un fel de efect psihologic pe care el îl induce. Pot înţelege ideea şi pot să-i urmăresc raţionamentele, dar nu ştiu cum poate face el bine, în permanenţă.

Desigur, se ştie, la modul general, că bolile nervoase sunt capabile să producă inflamaţii ale sinelui. Se poate urmări aceasta, dacă reuşim să recunoaştem formele de egoism care sunt inflamate şi să refuzam să mai fim dominaţi de ele. Inflamaţia va dispărea şi ne vom face bine. Dar greşeala acestei metode este aceea că se crede că orice bărbat, femeie sau copil poate fi forţat să-şi recunoască egoismul în detalii. Egoismul poate fi evidenţiat în ei, dacă sunt gata să-l vadă, dacă ajung să-l vadă. Dar nimeni nu poate fi împins, tras sau forţat de către altă persoană spre o înţelegere inteligentă. Asta e lucrarea lui Dumnezeu pe care El o face pentru noi şi acestea sunt prerogativele Sale. Nu există nici o ştiinţă care să producă un proces de regenerare.

Nu există nimic, după câte ştiu, care să ne dea o asemenea convingere crescândă a grijii infinite pe care ne-o poartă Providenţa Divină precum veghea creşterii unui alt suflet, nu o veghe intrusă, ci respectuoasă şi atentă. Dacă privim mânaţi de dorinţa de a vedea egoismul de care noi putem fi conştienţi şi refuzăm să ne mai conducă, atunci când acesta e cucerit în cea mai grosieră formă a lui, ni se permite să vedem alte forme, mai fine şi mai subtile; şi mai putem vedea alte forme de egoism, pe care nu le-am sesizat mai înainte.

Şi, astfel, în timp ce procesul continuă, lucrăm cu adevărat pentru libertatea noastră şi găsim în noi înşine piedici noi, despre care nu am ştiut înainte, şi ne aşteptăm să găsim, în viitor, alte obstacole egoiste, pe care nu le-am sesizat la timp.

E o descoperire binecuvântată să afli ce a rănit sentimentele sensibilităţii personale ce alcătuiesc fiecare bucăţică din răul mâniei interioare; e o descoperire binecuvântată, atâta timp cât plonjăm într-o astfel

de mâhnire fără o cunoaştere inteligentă a ceea ce a determinat-o; noi suntem pe deplin conştienţi că are o justificare şi mai mult decât atât, suntem de compătimit şi de simpatizat. Foarte puţini ar dori ca furia din ei să fie cocoloşită sau alintată. Natura urâtă a mâniei este întotdeauna evidentă şi nu avem nici pic de îndoială că trebuie doar s-o învingem. Dar cine ar considera vreodată că supărarea, dureroasa mâhnire a sensibilităţii personale, ar fi răul absolut?

Şi, cu toate acestea, ea este răul absolut şi odată ce recunoaştem acest lucru, începem să fim ca acela care e tentat de un miros urât si bolnăvicios şi care pare mult mai rău decât răul ca atare şi care poate fi numit un puseu otrăvit de furie.

Binecuvântat este bărbatul sau femeia care a descoperit gustul greţos al spiritualităţii în interiorul propriilor sale „sentimente rănite”; acea descoperire e începutul dobândirii libertăţii fericite şi sănătoase şi oricine se simte ca fiind pe drumul eliberării nu poate lăsa nici o piatră neîntoarsă pentru a-şi ajuta semenii, dacă aceştia primesc ajutorul său.

Pentru a trage o concluzie: pacea nu poate fi fabricată de noi înşine. Pacea adevărată vine de la Dumnezeu şi nu poate fi nicicând a noastră, până când nu ne lepădăm de piedicile egoiste. Nu putem să scăpăm de obstacolele egoiste, decât dacă le conştientizăm, le înfruntăm direct, le cunoaştem în amănunţime şi refuzam să acţionăm, să vorbim sau să ne gândim la ele. Desigur, procesul este lent, cu suişuri şi coborâşuri. Câteodată, pare că ne prăbuşim cu totul şi suntem tentaţi să ne descurajăm. Dar, mai devreme sau mai târziu, învăţăm că, de fiecare dată când cădem, cel mai potrivit e să ne ridicăm şi să mergem mai departe. Treptat, nu vom mai cădea şi mai târziu vom călători mai puţin. Îmi imaginez că toată eternitatea călătoreşte cu noi.

Vedeţi, eu sunt mândră sau încrezută ori geloasă sau am o hipersensibilitate egoistă şi denumesc toate aceste lucruri cu alte nume; eu trăiesc o minciună. Nimeni nu poate obţine ceva, dacă trăieşte în minciună, asemenea celui care rezolvă o problemă de matematică folosind cifre

greşite; şi simbolismul matematic legat de creşterea spirituală e mult mai potrivit decât pare la o simplă vedere superficială.

CAPITOLUL IX

Ce este pacea?

Pacea este sănătatea spiritului. Când corpul este sănătos, fiecare organ, fiecare funcţie din el se supune ordinelor. Fiecare parte a trupului îşi face datoria cât de bine poate.

Pentru a menţine corpul sănătos, un om trebuie să se supună constant legilor sănătăţii, să respire suficient aer proaspăt, să mănânce o hrană suficientă şi corectă, să se odihnească şi să nu se enerveze. Dacă aceste condiţii sunt îndeplinite, trupul se păstrează puternic şi ne gândim fericiţi la el, pentru că atâta timp cât corpul e sănătos, putem să uităm cu totul de el, fiindcă îşi face credincios datoria, zilnic, oră după oră, minut după minut, şi noi nu trebuie să ne gândim la nimic, ci doar să dirijăm cât mai delicat şi mai bine acest instrument pe care îl folosim în viaţă.

Creatorul ne ţine corpul sănătos, dacă îndeplinim condiţiile de sănătate. Dacă, însă, nu satisfacem aceste condiţii, nu putem fi sănătoşi, pentru că nici chiar El nu poate interveni.

La fel se petrece şi cu sănătatea spiritului, cu o excepţie: să îndeplinim condiţiile sănătăţii spiritului e mult mai greu decât să păstrăm corpul sănătos. Şi cum să nu fie? Spiritul e pentru eternitate, iar trupul, numai pentru un spaţiu şi pentru un timp.

Egoismul, într-o formă sau alta, e boala spiritului. Eu afirm că egoismul e cel care stă la rădăcina tuturor relelor. Mândria, îngăduinţa, lumescul, gelozia, dorinţa de a stăpâni şi alte diferite forme de egoism sunt faze ale îmbolnăvirii spiritului. Există o singură diferenţă uriaşă şi radicală

în procesul de dobândire a sănătăţii spiritului şi a trupului. Dacă nu se simt bine cu sănătatea, oamenii se bucură să afle care e cauza şi fac ce trebuie ca să îndeplinească condiţiile de sănătate, până corpul se simte bine din nou. Nu acelaşi lucru se întâmplă când disconfortul se află în spiritul lor. Ei vor insista asupra ideii că boala se află în trup şi merg la doctor, ca să facă una şi alta pentru sănătatea trupurilor; şi apoi, se miră că nu se simt bine.

Nu este neobişnuit să vedem bărbaţi şi femei persistând în ideea că, dacă au o boală sau alta, trebuie să le spună prietenilor despre ea, câteodată, chiar de două sau de mai multe ori. Aproape că se mândresc că sunt bolnavi.

Pe de altă parte, caracterele mai moderate, când se duc la doctor din cauza unei dureri într-o parte a corpului, se liniştesc, atunci când doctorul denumeşte cauza durerii: „Ce bine!”.

Doctorul ştie care e problema lor şi cum se pot vindeca. Pacienţii vor face aşa cum li se spune şi se vor face bine foarte curând.

Natura tinde întotdeauna spre sănătate şi, când îndeplinim legile sănătăţii, toate legile naturii sunt alături de noi. Ele sunt, ca şi trupul, guvernate de Creatorul tuturor lucrurilor.

Dar gândiţi-vă la diferenţa dintre felurile nostru de a ne supune. În primul rând, există o tendinţă moştenită de egoism în spiritul nostru şi o altă tendinţă, de a ne îmbolnăvi trupul. Şi, în timp ce acordăm atenţie bolii din trup şi facem tot posibilul să scăpăm de ea, nu suntem pregătiţi să recunoaştem cauza bolii din spirit, chiar dacă atunci când refuzăm să acţionăm, să vorbim sau ne gândim la o tendinţă rea, noi ne eliberăm de ea şi suntem gata să lucrăm mai bine.

Se pare că cei mai mulţi dintre noi nu am înţeles că actul de căinţă nu e doar o curăţare a bunului simţ, ci că aceasta e prima lege a sănătăţii spiritului. Am auzit oameni confesându-se într-un fel degajat că ei au defectul acesta şi acela şi păreau destul de mândri de acestea, deoarece continuau să acţioneze, să vorbească şi să se gândească la ele. Ideea că ar fi trebuit să le fie extrem de ruşine de ele, să se căiască, să le pară rău cu

adevărat, nu le-a trecut niciodată prin minte. Sunt exact ca oamenii cărora le place să vorbească despre bolile lor cu alţii.

Dar cei mai mulţi dintre noi nici măcar nu recunoaştem că am avea vreo formă specială de egoism; noi suntem tentaţi să credem că toate greşelile sunt legate de anumite împrejurări sau de nişte persoane. Ne uităm oriunde, după oricine sau orice, în loc să privim în interiorul nostru, pentru a găsi cauza bolii noastre spirituale; şi atunci când o facem, să recunoaştem şi să ne căim, pentru că este singurul mod de a dobândi bunăstarea spirituală. Ca să fie siguri, mulţi dintre noi se numesc „păcătoşi mizerabili", de fiecare dată când se duc la biserică. Dar la ce foloseşte asta?

La ce-i poate folosi ce i-a spus doctorul unui pacient: „Dragul meu, corpul tău e într-o stare de boală îngrozitoare" şi l-a lăsat aşa, fără nici un alt remediu, dacă ce i-a spus ar putea fi considerat un tratament? Poate exista cineva cu oarece inteligenţă, care să plece bombănind că e un bolnav nenorocit şi să nu ia nici o măsură pentru a afla ce are şi ce tratamente specifice există contra bolii?

Cum pot fi inteligenţi cei care rostesc zilnic că nu sunt decât nişte păcătoşi mizerabil şi nu iau nici o măsură să afle în cel fel greşesc sau în ce fel păcătuiesc?

Bunul simţ şi respectul faţă de legea cauzei şi a efectului ne-ar îndemna să aflăm cauza specifică a păcatelor noastre şi să aducem remediul potrivit, pentru a nu le mai avea.

Numai aşa putem fi conduşi în atmosfera de plinătate care e aerul proaspăt spiritual.

Când Domnul nostru, Iisus Christos, ne-a spus: „Veţi cunoaşte adevărul şi adevărul vă va elibera", nu presupuneţi că e vorba de adevărul despre noi înşine şi despre sănătatea noastră spirituală, deoarece s-a referit la adevărul despre toate lucrurile. Şi a mai spus: „Să nu-mi spuneţi Dumnezeu, Dumnezeu va intra în împărăţia Cerurilor, dar El va face voia Tatălui care este în Ceruri". Suntem noi în stare să facem voia Tatălui care este în Ceruri, când ne supunem legilor pentru sănătatea spiritului la fel ca şi pentru sănătatea trupului nostru?

Când scriu „natura tinde spre sănătate”, mă refer la faptul că toate legile lui Dumnezeu tind spre sănătatea trupului şi a spiritului. Problema e că, după cum mi se pare mie, acele standarde de sănătate a spiritului sunt prea coborâte. Noi nu trăim după standardele din Noul Testament şi nu luptăm în mod inteligent să trăim conform lor. Suntem cu toţii prea înclinaţi să ne luăm după standardele lumii înconjurătoare şi suntem pe deplin satisfăcuţi, dacă „dăm bine”.

Să presupunem că se obişnuieşte ca aşa-zişii oameni civilizaţi să aibă ficatul deranjat ori cataractă sau oricare formă de boală cronică. Fiecare s-ar obişnui cu asta şi vom face o problemă din faptul că toţi trebuie să fim bolnavi. Copiii se vor naşte bolnavi, oricare ar fi boala, şi standardul general de sănătate va scădea în consecinţă. E uimitor să vezi cum toate standardele populaţiei scad în aşa fel, încât oamenii nu cred în altele, mai înalte, şi trăiesc într-un aer viciat, pe care-l numesc aer proaspăt.

Acum, să presupunem că într-o comunitate cu o astfel de atitudine asupra bolilor ar veni un cetăţean normal, foarte sănătos. Cât timp i-ar trebui să-i trezească la realitate, arătându-le cât de scăzut e standardul în care trăiesc şi respiră?

Cu ceva timp în urmă s-a discutat problema holerei, a febrei galbene şi a altor plăgi care făceau ravagii în ţară, provocând multă mizerie şi multă suferinţă, până când oamenii s-au dumirit şi au văzut ce diferenţă mare era între standardele de medicină preventivă şi cele stabilite de ei.

Ţările care se tem de boli le-au eradicat şi i-au învăţat pe oameni să se supună legilor sănătăţii şi, astfel, aceştia nu se mai tem de nici o boală, oricare ar fi ea.

Bolile spiritule nu pot fi măturate în acelaşi fel; nu există nici un fel de regenerare totală, mulţumim lui Dumnezeu! Întreaga sănătate spirituală, în general, trebuie să crească din munca separată a fiecărui individ. Fiecare om e important, ca şi când nu ar exista decât el singur în întreaga lume; şi numai el pierde adevărata pace din cauza înfumurării sale. Până nu aflăm că smerenia adevărată este cea care ne conferă importanţă, întreaga noastră

muncă nu poate fi evidentă. Aici, din nou apare asemănarea dintre maşinăria moartă a trupului şi cea vie a spiritului.

E interesant să facem legătura între corpul uman şi o comunitate de oameni şi să vedem cum îşi face treaba fiecare organ individual şi cum, datorită fiecăruia, trupul este sănătos; tot aşa se întâmplă şi cu comunitatea de oameni sănătoşi, în care fiecare membru îşi face perfect datoria.

Dacă fiecare suflet individual şi-ar face propria sa muncă, ar exista o dorinţă puternică de a se cunoaşte legile spiritului şi de a se supune lor; dacă fiecare individ se va obişnui să se privească pe de-a întregul, pentru a afla cauza suferinţei sale şi nu va face nici cel mai mic compromis, câştigul unei sănătăţi spirituale va fi minunat.

Partea cea mai bună e că prin obiceiul ca fiecare individ să privească mai întâi în interiorul său şi să nu mai acuze circumstanţele sau pe alţii pentru cel mai mic necaz personal, întreaga familie sau comunitate se va însănătoşi.

Desigur, sănătatea fiecărei persoane va lucra pentru sănătatea comunităţii şi pentru că pacea se află în sănătatea spiritului, liniştea fiecărui individ va tinde spre pacea combinată a mai multor indivizi.

Cel mai mare obstacol în cale este nivelul scăzut al standardului nostru cu privire la condamnarea circumstanţelor şi a oamenilor. Diferit de cel care caută standarde mai înalte cu scopul de a fi sănătos la trup, noi nu am studiat în mod ştiinţific pentru a afla legile sănătăţii spirituale. Cele mai bune manuale sunt chiar aici, lângă noi.

Practic, trebuie să ne supunem în cele mai mici detalii, fără să-l criticăm pe altul, care nu o face; şi trebuie să avem o concontinuă şi persistentă obedienţă personală. Apoi, trebuie să săpăm în noi înşine, pentru a găsi diferitele forme ale bolii spirituale. Dacă refuzăm să acţionam, să vorbim sau să ne gândim la formele de egoism pe care trebuie să le vedem, alte forme de egoism vor fi aruncate, pentru a creşte în noi conştiinţa şi, astfel, va creşte sănătatea noastră în spirit, munca importantă fiind făcută de Puterea Creatoare, treaba noastră fiind doar aceea de a îndeplini condiţiile.

Recunoştinţa, smerenia şi răbdarea ne leagă slăbiciunea de puterea lui Dumnezeu.